

Список использованных источников

1. М. Можейко. Между Афинами и Иерусалимом: имманентный дуализм оснований европейской культуры // Культура. Христианства. Адукацыя: Зб.наук. прац / Пад рэд. В.А.Салеева. – Мн.: НІА, 2003. - 168с.

Пасха: эволюция христианства

Заико П.Г., Жоголь Н.Н.

Религия помогает воспитать человека как личность в обществе, прививает такие важные ценности, как добро. Ведь нет ничего важнее в нашем обществе XXI века как добро и помощь ближним своим. Погружение в мир христианской культуры позволяет увидеть для себя более перспективные цели духовного самосовершенствования.

В последние годы отношение к религиозным институтам в обществе сильно изменилось. Оставаясь, по большей части, объединяющим началом и располагая сложной системой горизонтальных связей и институциональных отношений, религия может служить эффективным инструментом регуляции глобальных тенденций. В своей работе я хотел показать, что такое христианство, как оно возникло, какую роль оно играет в современном обществе, рассказать про светлый праздник христиан Пасху.

Христианство получило своё название от имени Иисуса Христа. Это самая крупная из ныне существующих религий. Число христиан приблизилось к 1,5 миллиардам человек. Оно возникло на Ближнем Востоке, как ответвление от иудаизма и выражало чаяния обездоленных. У иудаизма была заимствована идея Мессии, посланника Божия, призванного спасти всё человечество. Иисус Христос и был воспринят как Мессия.

Сведения об основных принципах новой веры и главных объектах поклонения формировались в среде апостолов, учеников и последователей Христа и нашли отражение в Новом Завете, который наряду с Ветхим заветом составляет часть Библии. Авторитет этой книги непререкаем для любого христианина. Христиане празднуют Пасху в знак великой радости

по поводу воскресения Иисуса Христа и надежды на воскресение всех живших на Земле людей.

Персаналізм як адзін з напрамкаў сучаснай філасофіі рэлігіі

Байда І.М., Жогаль Н.М.

Філасофія рэлігіі як асобны раздзел філасофіі з’явілася параўнальна нядаўна. Мабыць, менавіта Шэлінг і Гегель ў першай палове XIX ст. ўпершыню сталі ўжываць тэрмін «філасофія рэлігіі». Аднак разважанні аб рэлігійных пытаннях былі адным з найважнейшых элементаў філасофскага здумлення ва ўсе часы. Філасафы ў рэчышчы гэтай праблематыкі ставілі пытанні аб існаванні і абліччы Абсалюту, магчымасцях зразумення

Яго, значнасці гэтага зразумення для духоўнай і матэрыяльнай дзейнасці чалавека. Уявіць сабе філасофію без падобнага роду розваг у прынцыпе немагчыма. І гэта не дзіўна. Бо адказы на важнейшыя пытанні філасофіі пра быццё і пазнанне, пра гуманітарныя аспекты жыцця чалавека і грамадства многія філасафы знаходзяць, адштурхваючыся ад рэлігійнага светапогляду [1, с. 4].

Выбітным накірункам сучаснай рэлігійнай філасофіі з’яўляецца персаналізм (ад лац. *persona* – асоба). Яго сутнасць раскрываецца наступным чынам. Цэнтральным паняццем з’яўляецца персана, але не проста як рэальны чалавек – асоба, а як першаэлемент быцця, духоўная сутнасць, якой уласцівы актыўнасць, воля, самасвядомасць. Вытокі чалавечай асобы ідуць ад Вярхоўнай асобы, г.зн. ад Бога. Свет (прырода) з’яўляецца сукупнасцю духоўных «асоб», найвышэйшая з якіх – Бог. Усё матэрыяльнае ёсць следства творчай актыўнасці асобы: ўсеагульны матэрыяльны свет – тварэнне Бога; канкрэтныя рэчы – твор чалавека. Матэрыяльнае мае значэнне толькі ў тым выпадку, калі яно ўключаецца ў вопыт асобы.

Адзначаецца, што працэс пазнання ажыццяўляецца індывідуальнай асобай, дзякуючы яе здольнасці ацэньваць, вызначаць каштоўнасць